

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет

**Економіка та менеджмент:
перспективи розвитку**

**Экономика и менеджмент:
перспективы развития**

**Economics and management:
development perspectives**

Матеріали
IV Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 20 листопада 2014 року)

Суми
Сумський державний університет
2014

4. Бюджетний кодекс України : Закон України від 8 лип. 2010 р. № 2456-VI / Верхов. Рада України. Офіц. вид. // Голос України. – 2010. – 4 серп. (№ 143).
5. Нова архітектура бюджетної системи України: ризики та можливості для економічного зростання : аналітична доповідь / О. О. Молдован, Я. А. Жаліло, О. В. Шевченко ; [за ред. канд. екон. наук, ст. наук. співроб., заслуж. економіста України Я. А. Жаліла]. – К. : Нац. ін-т стратег. дослідж., 2010. – 35 с.

ПРОБЛЕМИ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ТА ЛІКВІДАЦІЇ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ

Кулинич І.А., студент

Сумський державний університет (Україна)

Проблеми попередження та ліквідації надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру набувають все більш гострого і актуального характеру. У всьому світі збільшується занепокоєння у зв'язку з зростаючою кількістю надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру, що зростають кожного року, збільшенням їх масштабів, зростанням втрат і збитків. Ситуація, що складається вимагає вживання заходів щодо вдосконалення управління безпекою. Сьогодні повністю виключити надзвичайні ситуації не можна, але істотно знизити їх число, зменшити масштаби і пом'якшити наслідки надзвичайних ситуацій можливо.

Попередження надзвичайних ситуацій – це комплекс заходів, що проводяться завчасно і спрямовані на максимально можливе зменшення ризику виникнення надзвичайних ситуацій, а також на збереження здоров'я людей, зниження розмірів шкоди природному середовищу і матеріальних втрат у разі їх виникнення [2].

Питаннями попередження та ліквідації надзвичайних ситуацій природного, техногенного характеру займалися багато українських та зарубіжних учених, зокрема: О. Новікова, В. Пілюшенко, Г. Ситника, В. Шлемко та ін.

За офіційними даними ЮНЕСКО від стихійних лих щорічно страждають більше 226 мільйонів чоловік. З 2000 по 2010 рік більше 680 тисяч людей загинули в результаті землетрусів. Більшість смертей, що сталися в результаті руйнування неякісно побудованих будівель, можна було б уникнути. У період з 2002 по 2011 рік у всьому світі було зареєстровано 4130 випадків природних лих. Вони заповділяли збиток розміром, щонайменше, 1195 млрд. доларів і забрали життя більше 1,117 млн. осіб [3].

Згідно зі звітом інформаційного центру КЛІМАТІНФО, економічні втрати, пов'язані зі стихійними лихами зростають кожного року. Починаючи з 1980 р. втрати зросли від декількох мільярдів до понад 200 мільярдів доларів США у 2010 р.

Екстремальні явища будуть мати більш серйозний вплив на сектори водопостачання, сільського господарства, продовольчої безпеки, лісового господарства, охорони здоров'я та туризму.

На сучасному етапі розвитку Україна потребує змін, в першу чергу, на законодавчому рівні. Потребує вдосконалення й єдина державна система запобігання і реагування на надзвичайні ситуації техногенного та природного характеру. Першочерговим завданням при надзвичайній ситуації є створення таких системних дій, які б змогли по-перше, врятувати людські життя, по-друге, зберегти місцевий фонд (будівлі, державні установи, пам'ятки культури та інш.). [1]

В Україні до економічних наслідків відносять незворотну втрату деяких природних ресурсів або значне їх зменшення (зокрема, водних, лісових, земельних), потребу у зміні територіальної структури економіки у зв'язку, зокрема, із затопленням територій, нестачею питної води, частими повеннями та іншими природними лихами, збільшення навантаження на державний бюджет (через потребу в ліквідації наслідків природних лих, збільшення кількості непрацездатного населення, дотації сільському господарству тощо) [4].

Таким чином, діяльність з попередження надзвичайних ситуацій є важливішою, ніж їх ліквідація. Пов'язано це з тим, що соціально- економічні результати попереджувальних дій щодо запобігання надзвичайних ситуацій (зниження втрат і збитків) можуть бути більш ефективними для громадян, суспільства і держави. З економічної точки зору дані дії обходиться в десятки, а іноді й в сотні разів дешевше, ніж ліквідація наслідків техногенних аварій і стихійних лих.

Для того, щоб покращити роботу системи запобігання і реагування в зоні надзвичайної екологічної ситуації, пропонуємо провести вдосконалення по наступним напрямкам:

- вдосконалення безпосередньо законодавчої та нормативної бази;
- запобігання несприятливих і небезпечних природних явищ і процесів шляхом систематичного зниження їх руйнівного потенціалу;
- придбання спеціальної техніки та оснащення;
- проведення постійної інформаційної роботи щодо надзвичайних екологічних ситуацій;
- встановлення партнерських відносин зі спільнотами експертів і організаціями для обміну знаннями та досвідом в області зниження ризику стихійних лих, адаптації до зміни клімату та раціонального управління природними та екологічними ресурсами [1].

1. Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. Серия : Юридические науки. – 2011. – Т. 24 (63). № 2. 2011. – С. 269-275.

2. http://nebook.net/book_bezpeka-zhittidyalnost_637_page_172/.

3. <http://www.unesco.org/new/ru/unesco/events/prizes-and-celebrations/celebrations/international-days/international-day-for-disaster-reduction-2012/>.

4. <http://www.climateinfo.org.ua/>.

Науковий керівник: к.е.н., доц. Петрушенко М.М.

АНАЛІЗ ЕКОНОМІЧНОГО АСПЕКТУ «ЦИФРОВОГО РОЗРИВУ»

Омельяненко В.А., асистент

Сумський державний університет (Україна)

Інформаційна глобалізація є одним з найбільш показових інтеграційних процесів, що протікають сьогодні в рамках та під впливом глобалізації, що включає в себе розвиток комунікацій, створення глобальних інформаційних мереж, комп'ютеризацію багатьох сфер життєдіяльності. Найважливішим процесом інформаційної глобалізації є інформатизація – організаційний соціально-економічний і науково-технічний процес створення оптимальних умов для задоволення інформаційних потреб і реалізації прав громадян, органів державної влади, органів місцевого самоврядування, організацій, суспільних об'єднань на основі формування та використання інформаційних ресурсів.

В 2011 р. McKinsey Global Institute оцінив, що внесок Інтернету до ВВП склав 3,4% у країнах «великої вісімки» плюс Південна Корея, Швеція, Бразилія, Китай та Індія [4]. Однак більшість інших країн набагато менше використовують можливості інформаційної глобалізації, що призводить до «цифрового розриву» («цифрової нерівності»).

Проблема «цифрового розриву» у США виявилася в центрі суспільної уваги після публікації ще в 1999 р. результатів дослідження використання телекомунікаційних технологій у США. Доповідь Міністерства торгівлі США «Провал у Мережі: Визначення цифрового розриву» містила статистику, що свідчить про існування нерівності серед громадян США у використанні інформаційних і телекомунікаційних технологій (ІКТ), обумовленого економічними, расовими й іншими демографічними розходженнями.

Проблема цифрового розриву недовго залишалася чисто американським надбанням. В результаті акцент став зміщатися на технологічну нерівність на міжнародному рівні, що може призвести до подальшого поглиблення й економічної та соціальної нерівності, результатом чого, у свою чергу, стане зростання нестабільності у світі. На саміті країн «великої вісімки» в 2000 р. було прийнято «Хартію глобального інформаційного співтовариства», де поняття цифрового розриву вперше було введено у світовий контекст, а забезпечення доступності інформаційних технологій в світі було оголошено основним принципом розвитку.